

BRZONOŽEC IN PUŠČICA

**Povest iz dobe, ko je Tekumze štel dvanajst let
Napisal Fric Steuben**

— Saj vendar imaš še druge otroke. Kaj pa naj počnem, če se nam ne vrneš več! ... Treba je požeti žito, treba bo krompir spraviti, hlev je šele do polovice gotov. Do zime mora hlev vendar biti v redu. In zdaj, ko ni Gašperja, bo šlo delo počasneje od rok.

— Potem seveda, — se je vdal oče, — potem moram pač počakati, da se Džon Mze-pasé vrne. Upajmo, da Indijanci otrokom ne storijo nič žalega. Džon Mze-pasé bo otroka že spet našel. Seveda, če so Indijanci nakanili, da jima kaj storijo, tedaj je itak že prepozno ...

Tako je govoril oče, kajti resnično ni mogel ničesar več storiti in se je moral le še oklepati trdne nade, da bo svoja dva otroka spet dobil vrnjena.

Gašper je že davno obžaloval svojo trmo in Lenka je že spet tulila. Zdaj

se je jokala, ker je čutila, da je prej s svojimi solzami napravila Gašperja le še bolj divjega, še bolj jezljivega in se je fant nalašč predolgo obotavljal in ni hotel pohiteti za kobiljo. Bilo je daleč do gozda, kako naj najdeta kobiljo, če je zdirjala vanj?

Lenka je pogledovala Gašperja, ko je hitela tik za njim. Videla je, da je bled v obraz, kuštravi lasje so mu padali na obraz. Tekel je, da mu je domala pojemala sapa.

Minilo je pač kakih deset minut, preden sta prispela do roba gozda. Lenka je vzkliknila od veselja in se ustavila:

— Pogledj jo, saj je tu! ... Dobra Liska!

Tisti trenutek se je tudi Gašper ustavil. Da, tu je bila Liska, nič več kakor kakih pet metrov globoko v gozdu.

Drgnila se je ob deblo. Gašper je iztegnil roko in se podal k njej. Ravnal je, kakor da bi imel kaj sladkega v roki in jo je vabil. Liska je vohljaje iztegnila vrat in je počakala, da se ji je fant že docela približal. Zdajci pa je zarezgetala, vrgla glavo po konci se obrnila in se skokoma pognala dalje v gozd. Spočita je zdirljala med široko vsaksebi stoječimi drevesi, glavo dvignjeno kakor košuta, rep plapolajoč kakor zastava. Bilo jo je lepo videti. Vsak poznavalec konj bi bil spoznal, da je bila Liska nekoč vojaška kobila in da je nesla masikaterega jezdec. Toda Gašper se je požvižgal na lepi videz. Na vsak način je spet moral ujeti Lisko. Kričal je od srda in zmerjal. Menil je, da bo to kaj pomagalo. Hitel je za kobilu. In Lenka dosledno za njim.

Toda sam zlodej je menda šinil v staro kobilu. Dobra paša in mnogo lenarjenja tu na daljnem ameriškem vzhodu sta kobilu napravljala prevzetno.

Otroka sta lahko vabila, prosila, rotila, klicala, zmerjala, lahko sta se lokavo približevala, molče postajala in se prilizovala — vse zaman. V odločujočem trenutku je kobilu vselej zarezgetala, dvignila glavo in se dalje pognala v galop.

Ko se je mračilo, je kobilu izginila dvojčkoma izpred oči. Ostala sta sama daleč, daleč v gozdu, da nista vedela, kaj naj storita. Nista se upala domov. Utrujena in razočarana sta sedla pod star hrast. Izpregovorila je Lenka:

— Pojdi, Gašper, domov moraval! Povedala bom očku, kako si dirjal za kobilu in kako si vse storil, da bi jo prijel. Očka te gotovo ne bo nabil.

— Vem Lenka, ne bo me nabil. Očka je dober. Toda...

Po teh besedah je Gašper priznal sestrici, da že davno ne ve več, v katero smer morata kreniti, da prideta domov.

Lenka se zaradi tega ni kar nič razburila. Rekla je:

— To pa jaz vem. Kar pojdi, greval!

Dala je bratcu roko in potem sta se mirno podala z mesta. Stopala sta naravnost v mrak, ki se je nižal na zemljo. Le še nekaj žarkov je pošiljalo sonce skozi krošnje starih dreves. Salljivo so se ti poslednji žarki poigravali po svetlih laseh obeh dvojčkov in nekatere svetle lise so še plesale po gozdnih tleh. Nekje se je dvignil jelen z ležišča. To je bila podoba gozdnega miru.

Kako lep je bil gozd! Ptičke so se spreletavale in se skrivale po grmičju. Lisica je šinila po travi. Nekje se je zajček postavil v kozolček. Na spodnji veji starega hrasta, pod katerim sta bila otroka pravkar sedela — bila je to debela, mogočna, nizko sklonjena veja — se je zganil velik puma, gorski lev. Zazehal je na dolgo in široko, da so se pokazali zobje, ostri kakor bodalo. Zleknil se je po dolgem in zasekal svoje kremplje v lubje, da se je pri priči odkrhnilo nekaj drobcev. Potem je gorski lev lagodno skočil z veje na tla. Vohljaj je in gledal za otrokoma, njegov dolgi rep se je lahno metal z leve na desno, in udarjal po visoki travi. Nato se je velika žival obrnila proti potoku, ki je šumljal nedaleč od starega hrasta. Otroka se sploh nista zavedala nevarnosti.

+

Nastopili so dnevi, polni utrujenosti, gladu in bojazni; noči, polne groze. Otroka sta bila bosa, Gašper le v srajci in hlačkah, Lenka v lahni obleki. Kaka sreča, da je sijalo sonce in da je nebo prizanašalo z dežjem!

Ali ponoči je bilo hladno, da sta drgetala, čeprav sta bila sicer močno utrjena. Se hujša od hladu pa je bila tema. Drevesa so šumela v vetru. Sove so se oglašale votlo, smrtni kriki preganjanih živali so mučili oba otroka. Ležala sta pod gostimi drevesi, skrila sta se globoko pod veje prastarih smrek in hoj. Kljub temu sta čula, če so kake rahle nožice stopile na suho dračje, ki se je lomilo in pokalo.

Nekoč se je primerilo, da sta se oba zdrznila iz globokega sna in zaječala od groze. Zoprni smrad po gnilem mesu jima je bušnil v obraz, dvoje žarečih oči je sijalo tik nad njima, vroč dih iz žrela orjaškega risa je pihal vanja. Zakričala sta, stresla sta se, mrmraje se je umaknila zver, nič manj prestrašena kakor oba otroka, a že tudi pripravljena, da se postavi v bran. Lenka je zajokala in se oklenila bratca. V Gašperju se je kljub grozi in strahu, v katerem je drgetal, vzdramil ponos in pogum. Lenka je bila izročena zgolj njegovemu varstvu, to ga je napravilo močnega. Če ris napade, je sklenil Gašper, se vrže nanj in se da rajši razkosati, kakor da bi sestrico izročil strahotnemu poginu. Sestrica je potrebovala njegovega zavetja, Gašper je postajal vedno pogumnejši.

Rdeča kreda

Resnična zgodba

Gospa Mazinova, debela oskrbnica hiše na Zmajevi cesti št. 11, je hitro stopila na cesto. Hotela je iti na trg, da nakupi živil. A daleč ni prišla. Kakor vkopana se je po dveh korakih spet ustavila in zastrmela v tlak. Tam je bila z rdečo kredo narisana debela žeska in pod sliko je bilo napisano:

»To je debela gospa Mazinova iz hiše št. 14.«

Taka nesramnost! Nu, paglavca, ki je to napravil, bom že našla! Gospa Mazinova je imela srečo. Prav tisti mah ji je prišel naproti najstarejši otrok Kasteličevih, ki so stanovali v četrtem nadstropju. V roki je držal rdečo kredo.

»Kastelic!« je zavpila gospa Mazinova in ga od zadaj trdno prijala, »počakaj malo in pokaži, kaj imaš v desni roki!« Vinko se je ves začuden obrnil. »Kaj pa je?« je zamrmral. Toda gospa Mazinova mu je hitro iztrgala kredo iz roke in planila k risbi. Potegnila je s kredo po tlaku. Pokazala se je črta, enako debela in iste barve, kakor je bila risba.

»Kastelic, pridi sem!«, je kričala gospa Mazinova. Vinko je prišel. Ko je zagledal risbo, bi se bil skoro na ves glas zasmel. Toda gospe Mazinovi očitno ni bilo do smeha. »Govorila bom s tvojim očetom!«, je rekla z besnim glasom. »Če ne zna bolje vzgajati svojih otrok, mora iz stanovanja! Za to bom poskrbela!« S temi besedami je odšla.

Vinko je jezen obstal. Vedel je, da oče zdaj ne more plačati stanarine. Prav zdaj je bil brez zaslužka in tiste bore dinarje, ki jih imel v hranilnici, je bila pobrala materina bolezen. Tako ni bilo nič ostalo za stanarino. Če spravi gospa Mazinova zdaj to stvar z risbo na dan, bodo morali iz stanovanja!

In on te risbe ni bil napravil. A kdo mu bo verjel? Rdeča kreda v njegovi roki je bila za gospo Mazinovo dovolj tehten dokaz. Zdaj mora najti tistega, ki je bil res napravil risbo. To je bilo jasno: tisti, ki je bil napravil risbo, je bil zavrzel kredo. Vinko jo je našel in to je bilo zanj pogubno.

Glasen smeh ga zdrami iz njegove zamišljenosti. Anica in Marica Gorjančeva sta stali pred risbo in se iz vsega srca smejala.

»To si ti napravil, Vinko?« je vprašala Marica in njen glas je drhtel od občudovanja. »Ne!« jo je nahrulil Vinko. »Nu, pa če bi jo bil tudi napravil, saj ne bi bila nesreča!« je začudeno odgovorila Marica.

»Saj prav to je tako neumno...« je začel Vinko in povedal deklicama, kaj je doživel z gospo Mazinovo. »In vse to samo zaradi te neumne krede, ki sem jo čisto slučajno našel,« je naposled končal.

»Kdo je neki to napravil?« je vzdihnila Anica. »To moramo izvedeti!«

Vprašal bom Otorepčevega Pavla, ki stanuje pod nami. Morda je bil on,« je rekel Vinko. »Počakajte me tu, takoj se vrnem!«

In res se je čez nekaj trenutkov Vinko spet pokazal v veži. Za njim je pritekel Otorepčev Pavle, ker si je hotel risbo ogledati. »Ni bil on,« je rekel Vinko z žalostnim glasom. Ko je Pavle zagledal risbo, se je začel grohotati.

»Nu, kaj pa spet kujete, paglavci!« je zdajci vzkliknila gospa Mazinova, ki se je bila pravkar vrnila s trga domov. »Ti, Kastelic, pojdeš zdaj z menoj k tvojemu očetu!« Prijela ga je za roko in ga vlekla za seboj.

Otroci iz hiše št. 11 so počasi korakali za gospo Mazinovo. Zdajci pa je Otorepčev Pavle pogledal na stanovanjska vrata Pirčevih. Tam je bilo z rdečo kredo napisano:

»Prosim, trkajte glasno!«

Pavle je zdiral nazaj na dvorišče. V naslednjem trenutku je zažvižgal. Njegov žvižg so poznali vsi otroci iz hiše št. 11. Prišli so iz vseh vrat in se

zbrali okoli Pavla. Med njimi je bil tudi Pirčev Tone.

Pavle je bil med tem že povedal otrokom zgodbo o rdeči kredi in o napisu na Pirčevih vratih.

»Ti, Tone,« je začel Pavle, »ti si napravil risbo z rdečo kredo pred hišo!«

Tone je bil ves presenečen, ko je slišal to odločno obtožbo. »Kako vam pride na um, da bi jo bil jaz napravil?«

»Ti že veš zakaj,« je nadaljeval Pavle. »Na vaših vratih je z isto kredo napisano: »Prosimo, trkajte glasno!«

»Nu, da,« je priznal Tone, »a kaj pa je v tem tako strašnega? Ali ni nikoli nihče izmed vas nagajal gospe Mazinovi?«

»To je zdaj čisto postranska stvar! Gre za to, da ohranijo Kastelčevi svoje stanovanje. Takoj pojdi k gospe Mazinovi in ji povej, da si ti napravil tisto risbo in da je Kastelčev Vinko nedolžen, drugače bodo morali Kastelčevi, ki so že dva meseca dolžni stanarino, na cesto!«

»Tega ne bom storil. Še na pamet mi ne pride!« je trmasto odvrnil Tone.

»Moraš! Moraš!« so klicali ostali otroci in sunili Toneta naprej.

Predno je Tone vedel kako in kaj, se je našel z vso otročadjo za seboj pred

Kastelčevim stanovanjem. In zdaj so slišali iz Kastelčevega stanovanja glas gospe Mazinove:

»Marica gotovo ni bila, Anica tudi ne! Ampak vaš dični Vinko je imel kredo v roki. Tako sem ga zasačila! Tega pa res ne trpim. Gospod Kastelic, stanarini tudi še niste plačali! Še danes se mi spravite iz stanovanja!«

V tem trenutku pa so otroci potrkali na vrata. Nekdo jim je odprl in otroci so začeli kričati: »Saj ni bil Kastelčev, Tone je bil!« Gospa Mazinova jih je malo nejeverno gledala, a zdaj je tudi Tone, čeprav nekoliko ježno, rekel:

»Da, jaz sem napravil tisto risbo, ker ste me včeraj tako grdo zmerjali.«

Zdaj je bila gospa Mazinova prepričana, da je bil Tone tisti grešnik.

»Tak ti si tisti nepridiprav! Saj to bi si bila lahko takoj mislila!« je zavpila. Potem se je še enkrat obrnila h Kastelčevim in rekla: »Nu, glejte, da boste čez štirinajst dni plačali. Tako dolgo vas bom še čakala. Zdaj pa le pridi, Tone, da greva k tvojemu očetu. Povedala mu bom, kakšnega sina ima!«

In je res povedala. Palica je malo zapela, a Kastelčevi so vendarle ostali v stanovanju.

IGOR SAMOROD, dijak:

Srebrnik

Za stojnico, obloženo z vsemi mogočimi dobrotami, je stal okrogli prodajalec in hripavo kričal zmerom iste besede:

»Kupite, kupite... Poceni, skoraj za-
stonj! Ne bo vam žal! Vse kar vam srce
poželi, dobite pri meni! Kupite!«

Glas se je razlegal po trgu in ljudje so se bližali, med njimi tudi Dušan, groben dečko trinajstih let. Prav pred stojnico se je postavil in zastrmel z odprtimi usti v to bogastvo.

Sliši oster žvenket srebrnega denarja, ki ga je trgovec počasi spuščal v škatlo in zdrznil se je. Denar se je svetil, mu slepil oči, da jih je moral zatisniti. Doumel si jih je in spet je gledal kovance, svetikajoče in čisto nove.

In v skritem kotičku srca se mu je porodila grešna misel:

»Ko bi imel vsaj en srebrnik, enega izmed stoterih v škatli — — — Hm, kaj če bi ga, brez prič, kar na skrivaj?«

Prestrašil se je in z jezo pravičnega zavrgel to misel:

»Kaj takega, da bi kradel! Ne, rajši nimam ničesar! Za nič na svetul!

In zopet se je zagledal v stojnico — Toda skrita želja mu ni dala miru; ne-
utrudno ga je napadala in osvajala, da je sklenila roke in podvomil:

»Saj bi... Toda, če me dobe...«

Pred očmi je videl množico in stražnika, ki vede njega, tatu proti ječi — — Stresel se je in zatrdno sklenil, da ne bo izmaknil svetlega novca — — —

Toda nekdo mu je šepetal prav na uho z globokim glasom:

»Poslušaj Dušan — bodi pameten! Samo roko iztegneš in tvoj je! Naročje sladkih fig, zavojček sladkorjev in par svežih žemelj si kupiš, sedeš na klop sredi parka in srečen boš! Pojdi in poskusi! Iztegneš roko, ko te nihče ne gleda, in opravljeno je! Pojdi, Dušan in ne boj se!«

Dečko se je uprl skušnjavcu, toda mamljive slike so se mu vrstile pred očmi: pogačice, sladkorčki, sadje, čokolada — In z očmi je zagrabil vso škatlo srebrnikov, jo dvignil in že se je videl v parku, s slaščicami v naročju — — —

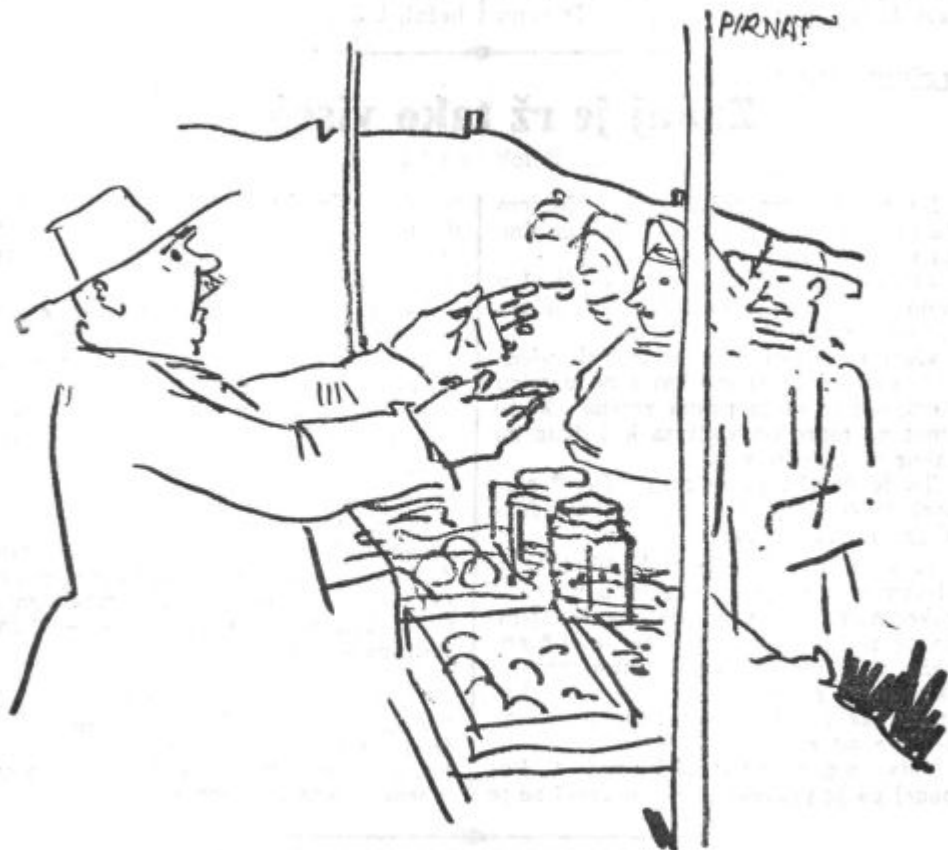
Preplašeno je z pogledom oplazil trgovca, ki je kupcem vsiljeval svojo robo in že se je nagnil proti škatli — — — Samo en pedenj ga je ločil, en sam pe-

je oblila. V sencih mu je kljuvalo, kakor bi mu hotelo glavo razgnati.

Trepetajoč se je ozrl po prisotnih in skozi možgane mu je planila misel:

»Videli so me, saj se samo delajo slepe. Zdaj pa zdaj me bodo prijeli in...«

Ni dokončal, ko se je že obrnil in se zagvoznil v gručo kupcev. S komolci jih je odrival in težka sapa mu je pri-

denj, pa bi jo zagrabil in bila bi njegova, vsa škatla z dragoceno vsebino — — —

V glavi so se mu vrstili pomisleki: kaj, če ga zasačijo... Toda takoj je poštepal te svarilne besede:

»Saj drugi tudi kradejo, nemara še bolj kakor jaz...«

V glavi mu je bučalo, tolklo in v žilah mu je kipelo, kakor bi se sam razbe-ljen svinec pretakal po njih...

V možganih mu je vzklikla burna misel in kričala:

»Dušan, zdaj ali pa nikoli — — —!!«

In desnica je kar sama segla v škatlo in pohlepno stisnila bližnji srebrnik.

Tedaj se je Dušan zavedel in pot ga

hajala iz ust. Hiše, ljudje in vozovi so mu plesali pred očmi, kazali s prsti nanj in tulili: Tat, tat!

Nek možak ga je sunil in siknil:

»Pazi malo, ti smrkolin. Po stražnika grem, da bo vedel, kaj se pravi suvati poštene ljudi.«

Tedaj je Dušan s podvojeno naglico stekel po trgu in zavil v samotno ulico. Pred očmi se mu je stemnilo in bleknil je:

»Po stražnika gre. Gotovo je videl, ko sem sunil denar!«

In še je tekel, kajti bal se je zasledovanja. Vsak trenutek, je mislil se bo pokazal redar in ga premeril;

»Tat, kar z mano, da boš vedel jemat, kar ni tvoje!«

Ognil se je glavnim ulicam in kmalu je bil zunaj mesta. Časih se je ozrl in v vsakem človeku je slutil zasledovalca...

»Tale me bo! Kako me meri!« je kriknil in se spustil v beg... Toda nič ni bilo, nihče ga ni ustavil in ga prijel, kje ima denar...

Tedaj se je v daljavi pokazala v daljavi široka postava stražnika. Dušanu

je srce zastalo in s široko odprtimi očmi je obletel okolico, išoč pot za beg.

»Že me zasledujejo, zdaj me bodo ujeli in me vtaknili v ječo...«

Pognal se je v beg in ni vedel, kje teče. Srebrnik mu je spolznil iz notnih rok in se srebrno cingljajoč zakotalil po kameniti cesti.

Toda Dušan ga ni utegnil pobrati, saj niti opazil ni, kdaj mu je zdrknil iz rok. Napel je svoje poslednje moči in bežal, bežal — — —

LOJZE ZUPANC:

Zakaj je rž tako visoka?

Belokrajinska

Na prostranem polju pod Kučarjem sta rastle sirk in debelača¹. Nekega dne sta se spričkala:

»Ti, smrdelika², le kdo te je klical v mojo sosesčino!« je prepirljiva debelača zaklicala sirku.

»Kaj neki fatljaš³,« se je sirk ujedljivo obregnil. »Ti me kar lepo v miru pusti, saj si sama prava zmena⁴, ki te kmet ne more porabiti za kaj drugega kakor za oblodo⁵.«

To je dejal sirk in se veličavo⁶ ozrl naokoli, češ: Dobro sem ji povedal, furli⁷ sprenevedasti⁸...

»Kaj, ti boš meni očital oblodo? Ti, ki sam nisi nikomur drugemu v korist kakor nadležnim vrbcem in vrabuljam, ko pa te le-oni omanejo, te kmetič poveže v škopnjak⁹, da z njim zamaši skvožnjo¹⁰, na razdrti strehi svoje kočure. Jaz pa dečarijo¹¹ hranim, da ne pomrje od gladi!«

Zdaj je bilo pa tudi sirku zadosti. Popadel ga je pravcati jad¹² in vrgel se je

na debelačo. In nastala je tepencija¹³, da nikoli takšne! In takšno vpitje je odmevalo izza kučarske loze, kakor da bi se kregal sam kučarski velikan...

Vse rastline na sosednjih njivah so opazovale ta pretep, najbolj sničava¹⁴ je bila rž. Više in više se je stegovala, da bi bolje videla.

Ko sta se sirk in debelača že dobro zdelala, je prišla ondi mimo sama vila iz Kolpe. Za malo se ji je zdelo, da se rastlini tepeta, pa je zaklicala: »Dosti!«

In pri tem je ostalo: sirk, opraskan od debelače, je krvavel iz tisočernih ran, da ima še dandanes po listih vse polno krvavordečih pik. Rž pa je ostala med vsemi žiti najvišja, kakor je — rado vednica — bila takrat!

¹ kuruza, ² smrdljiva rastlina, ³ jezikaš, ⁴ spaka, izrodek, ⁵ to, kar se meša med otrobe, ⁶ bahato, ⁷ klepetulja, ⁸ spakljivi, ⁹ snop slame, ¹⁰ luknja, ¹¹ otroci, deca, ¹² jeza, ¹³ tepež, ¹⁴ radovedna.

Jutrovčki pišejo

Naš izlet na Jadran. Z veseljem in z radostjo smo pričakovali izleta na Jadransko morje. Tudi naš gospod učitelj Bratok ga je pričakoval z veseljem, a imel je tudi dosti težkih skrbi, kako bo izlet srečno uspel. Marsikatero žaljivo besedo je slišal gospod učitelj Bratok zaradi nas, a vse je potrpežljivo prenesel samo, da bi nam napravil večje veselje.

Ko je napočil dan 10. junija smo se vsi z veseljem pripravljali za odhod.

Odpeljali smo se ob pol 9. iz Radeč pri Zid. mostu. V vlaku ni mogel nihče zatisniti očesa, kajti vsakemu je sijala radost in sreča, da bo čimpreje zagledal naše prekrasno Jadransko morje. Ob prvem jutranjem svitu pri postaji Nove Selce smo zagledali prvič naše sinje morje.

Izstopili smo iz vlaka v Sušaku zjutraj ob 8. Šli smo v dom Jadranske straže, tam smo se malo okrepčali. Nato smo šli na božjo pot, ki se imenuje Tr-

sat. Tu smo se priporočili Mariji za nadaljno srečno pot. Ob 2. popoldan dne 11. juna smo se ukrkali na parnik, ki je odplul iz Sušaka proti Krku. Vožnja po morju nam je zelo ugajala, ker je bilo morje mirno. Na Krk smo dospeli ob 6. zvečer. Tam nas je čakal gospod ravnatelj iz Krka, ki nas je odpeljal v internat. Tu smo odložili prtljago. Po večerji smo šli takoj k počitku, ker smo bili vsi zelo utrujeni od dolge vožnje.

Dne 12. junija popoldan smo si ogledali obmorsko obalo. Tam smo se spoznali z nekimi dijakinjami iz ženskega internata. Bile so zelo prijazne in so nas povabile k njim v ženski internat. Popoldan smo šle deklice nabirati školjke, dečki pa so se vozili s čolnom po morju.

Dne 13. junija popoldan smo se odpeljali s motornim čolnom na otok Košljun. Tam so praznovali in čistili sv. Antona Paduanskega. Nato smo šli v Aleksandrovo in smo si nekoliko ogledali mesto. Nazaj smo šli peš kar nam je zelo ugajalo. Popoldan smo se šli vsi voziti z jadrnico po morju. Po večerji smo šli takoj k počitku, ker smo morali drugo jutro zgodaj vstati, da smo se že ob 4. zjutraj ukrkali na parnik. Morje je bilo zelo razburkano in so valovi pljuskali na krov. Iz Krka do Sušaka smo se vozili 4 ure. V Sušaku smo vstopili na vlak in smo se odpeljali nazaj proti domu. V Radeče smo se pripeljali ob 8. zvečer. Doma smo z veseljem pripovedovali, kako smo se imeli na izletu.

Najbolj pa smo hvaležni gospodu učitelju Bratoku za njegovo požrtvovalnost, da nas je po tako dolgem potovanju srečno pripeljal domov.

Ta izlet nam bo vsem trajno v spominu.

Sotlar Darinka, učenka III. raz. viš. nar. šol. v Radečah pri Zidanem mostu.

Dragi stric Matic! V četrtek na vnebohod sem nastopila v Mostah, a ponoči sem zbolela. Dobila sem škrlatinko in sem morala v bolnišnico. No, pa v bolnišnici tudi ni bilo hudo. Prvi dan je bilo dolgočasno, ker sem zrla v same tuje obraze. Drugi dan pa pride moja prijateljica Eva. Sedaj je bilo že bolje. Zdaj sem pa, hvala Bogu, že zdrava in sem z odliko napravila sprejemni izpit.

Se to Ti sporočam: V spričevalu sem imela same odlične. Zdravosti!

Dagmar Škerlj, uč. I. raz. real. gimn. na učiteljsku v Ljubljani.

Listnica uredništva

Uganke in križanke so pravilno rešili

Uganke in križanke iz zadnjih števil so pravilno rešili: Svetozar Črepinšek, dijak I. razr. gimn. v Celju, Žužek Ljubomir, dijak I. b. razr. real. gimn. v Mariboru, Kokolj Marko, dijak III. razr. mešč. šole v Mariboru, Marica Jelničarjeva, uč. V. razr. na Viču pri Ljubljani, Gizela Mlinarič, uč. IV. razr. v Št. Vidu, Govekarjeva Nana, uč. IV. r. v Ljubljani, Jernej Hostnik, dijak II. razr. real. gimn. v Ljubljani.

Egon, Branko, Ladislav: (»Mladini«, »Na kmetiji«, »Sveta si zemlja slovenska«): Hkratu odgovarjam vsem trem, ker moram vsem trem isto povedati. Vsebina pesmi, pred vsem pa vodilna misel pesnitve, je prav lepa in zelo primerna za današnje čase in za mladinski list — toda oblika je hudo pomanjkljiva! Zakaj se trudite, da bi pisali v verzih, ko bi isto misel v nevezani besedi mnogo lepše povedali. Poizkusite snov obdelati v prozi. Prav gotovo se vam bo posrečilo, in rad bom objavil vse tri spise. Pesnikovanje pa rajši opustite. Pričakujem vaših spisov in vas vse tri prav prisrčno pozdravljam. Vaš stari

Stric Matic

Tonko Gabič: Članek o šaljivcu ni posebno uspel. Pošlji mi o priliki kaj drugega! Ostale rokopise sem že objavil.

Učitelj: »Pepček, povej mi šest divjih zveri, ki živijo v Afriki.«

Pepček ni dolgo premišljal.

»Štirje levi in dva tigra,« je odgovoril.

Učitelj vpraša v šoli Mihca:

»Mihec, koliko je štiri pare in devet par?«

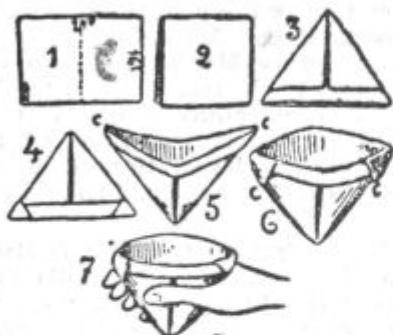
Mihec nekaj časa premišljuje, potem pa mirno odgovori:

»Mnogo gotovo ne, gospod učitelj!«

Za spretnne roke

Kako napraviš na izletu čašo

Dobodi si nekaj pol pergamentnega papirja in ga razreži na liste, da ga boš lahko nosil s seboj. Kadar hočeš napraviti iz kakega lista čašo, prepogni list čez polovico (sl. 2), nato zavijaj

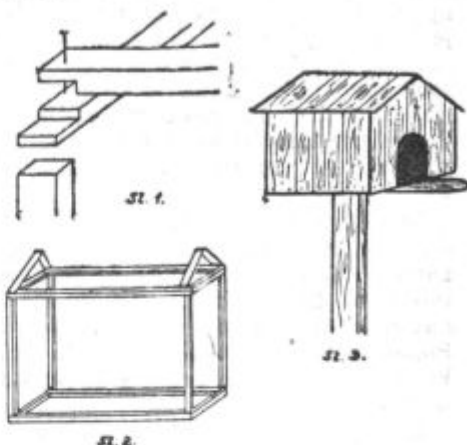
zgornja dva vogala do sredine (sl. 3). Zavijaj tudi spodnja robova, priščeni vogala, pa imaš »čašo« (sl. 4). Odpri jo navzgor (sl. 5) in zavijaj vogala navzven (sl. 6) CC. Tako dobiš čašo, ki jo moraš prijeti, kakor kaže slika 7. Taka čaša je popolnoma nepremočljiva, drži pa približno toliko kakor navaden kozarec.

Golobnjak

Gotovo bi mnogi izmed vas imeli veselje z rejo golobov, s tem v zvezi pa tudi koristi. Vsak si lahko sam naredi enostaven, a prav ličen golobnjak, pa tudi prostor za tak golobnjak se bo povsod našel. Za golobnjak potrebujemo razmeroma malo gradiva.

Nabavimo si primerno velik zaboj ter dve strešni letvi, kakor tudi debelejši drog, na katerem bo pritrjen golobnjak. Iz letev si našagamo 12 kosov dolgih po 40 cm. Iz osmih kosov si zbijemo dva okvirja. Kako pri tem delu vezemo posamezne letvice, nam kaže slika 1. Ta dva okvirja zvežemo s štirimi ostalimi letvicami v ogrodje golobnjaka (sl. 2). Za strešno ogrodje vzamemo 4 deščice po 30 cm dolge ter 4–5 cm široke in jih

pribijemo na ogrodje, kakor kaže slika 2. Končno obijemo ogrodje z deščicami, izžagamo vhod in pritrdimo deščico za polet.

Hišico pritrdimo na drog, katerega potem dobro vkopljemo v zemljo. Pri tem delu naj nam pomaga starejši brat ali oče, da bo golobnjak dovolj čvrsto stal.

Kako se imenuje ta ptica?

Rešitev dopolnilne naloge

I.

Tivoli,
potica,
peruti.

II.

Nakovalo,
Monakovo,
Serenada,
Banovina.